

SIMONA TĂNĂSESCU

-INTEGRALA-

CICLIUL VITAL

NOAH

Editura

Velvet **VS** **Story**

Mogoșoaia, 2023

PROLOG

Sediul CSA¹, Canada

Numele meu este Henri Martin. Sunt doctor în științe și director al departamentului de Programe Speciale din cadrul CSA. Lisa Lapointe-Martin este soția mea, de profesie avocat și acum o săptămână a fost numită Președinte al Agenției.

În următoarele minute, ea fie mă va iubi până la sfârșitul timpurilor, fie mă va trimite într-o gaură neagră, în care să mă pierd pentru totdeauna!

Cincisprezece minute mai târziu...

- Domnule doctor, aveți cuvântul!

Eram douăsprezece persoane la o masă ovală, iar cu Lisa, treisprezece. Mi se părea ciudat ca tocmai ea să-mi dea cuvântul, lucru care acasă se întâmpla destul de rar, ce-i drept. Soția mea era inepuizabilă la capitolul conversație. Ba mai mult, vorbea chiar și în somn. Acesta a fost un alt motiv pentru care m-am îndrăgostit de ea iremediabil – când doarme, spune numai prostii, eu râd să mor, iar dimineața nu mai știe nimic. Toate acestea însă se întâmplă doar în viața noastră privată - la birou, tace și face!

Aveam emoții. Ciudat. Nu era pentru prima dată când le vorbeam persoanelor „(ne)numite” din exteriorul

¹ Agenția Spațială Canadiană

Agenției, adică acelor chipuri fără de expresie, extrem de bogate și adevărații factori decizionali. Am ridicat ochii spre Lisa, privirea-i oțelită cerându-mi să rup tăcerea și să vorbesc. Asta intenționam și eu să fac, dar ca să deschizi Cutia Pandorei ai nevoie nu doar de curaj, ci și de o doză de nebunie, iar eu așteptam ca adrenalina să-mi inunde creierul; era doar o chestiune de câteva secunde. Mă cunoșteam prea bine. Am început prin a-mi drege vocea, în gând cerându-i iertare soției mele, căreia nici prin cap nu putea să-i treacă motivul pentru care, de mai bine de jumătate de an, cerusem insistent această întrevedere.

- Multe dintre lucrurile pe care le credeam imposibile, oamenii de știință le-au transformat astăzi în realitate, am spus, ridicându-mă în picioare.

Simțeam nevoia să mă mișc, să mă sustrag privirilor ațintite asupra mea. Am făcut câțiva pași imperceptibili, doar cât să-mi astâmpăr musculatura contractată la maximum, apoi am continuat:

- Lumea se schimbă, iar timpul ne aleargă - frecvența Schumann ne-a arătat că timpul se accelerează, nu este o noutate. Ceea ce până nu demult numeam științifico-fantastic, astăzi a devenit normalitate. La mai mult de trei miliarde de ani de evoluție a vieții pe Pământ, viață pe care am încercat să o analizăm și să o explicăm din toate punctele de vedere - cățărându-ne, extrapolând și dezvoltând toate informațiile adunate secol după secol, suntem la un pas de a prelua definitiv controlul asupra viitorului nostru genetic. Editarea genelor vine cu o multitudine de provocări și dileme.

M-am oprit pentru câteva secunde, susținând privirea nedumerită a unuia dintre participanți, apoi am continuat:

- Este înspăimântător? Într-un astfel de viitor, va mai fi loc pentru emoții? Este copleșitor? Vom mai avea voie să eșuăm? Domnilor, acesta este un moment crucial în istoria umanității.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Lisa încruntată, dar hotărârea mea era neclintită. Era momentul să-mi duc ideea până la capăt. Capacul cutiei începuse deja să se deschidă.

- Nicidecum, domnilor! Timpurile ce vor veni vor pune stăpânire pe noi. Vom ajunge să modelăm un viitor aparent perfect, doar pentru a ne confrunța cu consecințele adânci și neașteptate ale acestor alegeri!

Fețele lipsite de expresie au prins viață brusc, începând să-și arunce priviri și să se foiască pe scaune. Era clar că înțeleseseră perfect la ce mă refer.

- Doamnele doctor Martin, mi-a atras atenția vocea gravă a Lisei. Ce vreți să spuneți? Puteți fi mai explicit?

Am întâmpinat privirea ei hotărâtă, simțind cum mi se pune un nod în gât. Palmele, în acele momente, mi-ar fi fost de mare ajutor să le pot încredința altcuiva pentru câteva clipe. Le simțeam cum devin reci și lipicioase. Erau mâinile mele, dar uram acea senzație de umezeală care le cuprinsese.

- Știm cu toții ce se vrea! am continuat pe un ton ferm. Știm cu toții în ce direcție se îndreaptă lumea în următorii zeci de ani, dar rămâne întrebarea dacă acest proces de evoluție nu va avea la un moment dat consecințe nedorite!?

Unul dintre participanți mi s-a adresat direct:

- Doamnele doctor Martin, aveți o soluție?

Tonalitatea din vocea lui mi s-a părut că alunecă ușor spre limita ironiei. Mai mult, când mi-a pronunțat numele,

„r-ul” a fost atât de graseiat, încât l-am simțit ca un cui care îmi zgâria timpanele.

- Am! Hrăniți *creatura* în continuare, dar aduceți-i *stăpânul!*

- Adică? Care este soluția până la urmă?

- S9! Proiectul S9! am spus, simțind cum sudori reci încep să mi se prelingă pe șira spinării.

Proiectul S9 era cel mai mare secret deținut de CSA, încă de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial.

- *Hibridizarea inter-specii*, domnilor! Este momentul să deschidem cu adevărat Cutia Pandorei!

Toronto, Canada

Șapte ani mai târziu...

De cum mi-am dezlipit pleoapele, privirile mi s-au izbit de tavanul înalt și rece al dormitorului. Nu greutatea lui mă apăsa, ci frica legată de ziua de mâine. Eram ca și paralizat, neputând să-mi mișc niciun mușchi din corp, ci doar ochii. M-am uitat în dreapta, unde cele mai iubite ființe din viața mea, Lisa și Lily, dormeau liniștite, una în brațele celeilalte. Am simțit cum un zâmbet îmi ridică colțul gurii, pentru ca imediat angoasa ce-mi prigonea pieptul cu greutatea unui bolovan să se diminueze și eu să mă pot mișca. Am inspirat adânc, apoi m-am întors cu fața către ele, încercând să memorez fiecare fracțiune de secundă dintr-un timp cu care nu aveam să mă mai întâlnesc niciodată. Deși atât eu, cât și Lisa ne asumaserăm secretul, cu pericolul și mai ales presiunea anilor ce trecuseră peste noi, nu aveam nicio certitudine că

ceea ce trebuia să facem nu ar putea avea repercusiuni grave asupra unicului nostru copil.

Atunci, totul a pornit de la propunerea mea, iar acum, tot eu am fost cel care a venit cu ideea de a ne proteja familia, asumându-ne pentru moment, cel puțin la nivel verbal, ceea ce urma să facem. Însă de la a zice până la a face, când în joc este viața copilului tău, chiar și pentru cel mai vânat doctor în științe, pasul este mare. Să nu spun că de data asta, îmi era teamă că piciorul îmi va aluneca.

Doamne, ce să fac? Oare teoria mea va fi salvatoare pentru familia noastră? îmi întrebam gândurile gălăgioase, reducându-le la tăcere.

Discuții cu Dumnezeu începusem să am în ultimele luni, deși știința și religia îngropaseră securea războiului cu mulți ani în urmă, îndreptându-se spre un real proces de susținere bilaterală. Faptul că în curând termeni precum *suflet* sau *Creator* urmau să devină realități demonstrate științific, pentru noi, oamenii din laboratoare, totul se rezuma doar la o chestiune de timp. În plus, pentru savanți, alta era prioritatea: rescrierea codurilor genetice. Procesul, inițiat cu mulți ani în urmă, începuse deja să împingă specia umană pe un drum care, încă de la bun început, se dorea controlat și manipulat.

Nu asta era însă acum nici problema și nici îngrijorarea mea, ci alta: cum poți să uiți? Cum îți poți face propriul copil să uite? Nu mă refer la vreo jucărie, vreun loc sau vreo persoană, ci să uite pur și simplu, să i se șteargă din minte orice amintire.

- Sunt tatăl ei, nu Dumnezeu! am șoptit, fără să realizez cum gândurile-mi prind glas.

- Henri, iar nu dormi? m-a întrebat în șoaptă Lisa, trecându-și mâna prin părul meu într-un gest plin de tandrețe.

- Nu, nu pot, i-am răspuns oftând din adâncul sufletului și sărutându-i mai apoi palma.

- Hai, ridică-te! Mergem la bucătărie să îți fac un ceai, poate reușești să te mai liniștești, mi-a spus coborând din pat cu grijă, ca să nu o trezească pe Lily.

Cămașa de noapte a Lisei se oprea deasupra podelei. Confectionată dintr-o mătase fină, imprimată, ai fi zis că este înconjurată de o armată de fluturi ale căror aripi strânse, catifelate, dar oțelite în egală măsură, se mișcau odată cu ea, ca și când i-ar fi oferit o protecție individuală, o aură de grație și mister. Privind-o din spate, trupul ei părea să aibă forma unei clepsidre, un simbol al timpului care curgea în interiorul ei. Cu mai bine de șapte ani în urmă, timp de nouă luni, ea adăpostise și protejase ceva „sfânt” în limbajul ecleziastic și, în mod sigur, cea mai importantă descoperire a secolului, dacă secretul nostru ar fi fost dezvăluit. Butada lui Socrate, lansată în urmă cu peste 2000 de ani – „*Știu că nu știu nimic!*”, nu ar fi putut exprima mai bine situația în care ne aflam.

Eram împreună de optsprezece ani, parteneri nu doar în viața de zi cu zi, ci și la masa de lucru. Rareori, ideile noastre se îndreptau convergent spre același punct, dar tocmai această diversitate ne-a ajutat să devenim din ce în ce mai buni. Aveam determinarea și încăpățânarea de a crede că orice este posibil.

Am coborât, m-am oprit în bucătărie, i-am dat Lisei un sărut pe umăr și am ieșit pe terasa casei.

- Scoate, te rog, din ladă, o pătură! Este cam răcoare, a strigat ea la mine.

- Îhî, am îngânat și apoi am tras și două scaune mai aproape de masă.

Briza nopții era plăcută. Pentru luna iunie, temperaturile în Toronto erau destul de ridicate, iar ploile ne ocoliseră de zile bune. Din când în când, puteam să simt adierea ușoară a vântului ce purta aroma subtilă a trandafirilor ce începuseră să înflorească în grădina noastră. În timp ce îmi așteptam ceaiul, m-am așezat pe scaun, iar privirea mi-a călătorit pe negândite spre cer. Sub razele lunii, luminile superbe ale orașului ce se zărea în depărtare, se transformau într-o linie fină multicoloră ce se confunda cu orizontul. Pe cerul negru-cherneală, stele limpezi și strălucitoare ne luminau din loc în loc grădina, unde în petice de iarbă, ce arătau ca mângăleli în nuanțe de verde-închis, se ascundea cântecul cosmic al greierilor. Da, dintotdeauna am crezut că mica și ne semnificativa insectă din familia Gryllidae, cu corp gros, antene lungi, cu ochi mari și care produce un sunet specific prin frecarea elitrelor, ar putea fi un mijloc de comunicare cu alte civilizații. Mai în glumă, mai în serios, am împărtășit ideea și unor prieteni. Discuții pe aceeași temă am purtat inclusiv cu celebrul entomolog John Huber, care a luat ideea mea în calcul pentru un posibil subiect de cercetare. Poate părea aiuristic pentru unii, dar sunetele emise de greieri au o bază științifică reală. Aceste sunete pot fi, de fapt, folosite pentru a calcula temperatura în grade Fahrenheit. Tot ce trebuie să faci este să numeri numărul de sunete pe o durată de 15 secunde și să adaugi 40. Dacă există o demonstrație științifică la bază, înseamnă că s-a creat un precedent, iar

cercetarea științifică din zilele noastre, continuând acest precedent, ne conduce către noi descoperiri și înțelegeri într-un univers încă misterios.

- M-aș fi bucurat să te fi găsit adormit, decât atât de încruntat, mi-a șoptit Lisa cu o voce caldă.

Am tresărit, pierzându-mi șirul gândurilor și așa încurcate.

Nu îmi puteam zări figura, dar cred că avea dreptate. Din cap până în picioare, îmi simțeam corpul ca o bucată de lemn tare, uscat și rigid, atât de încordați îmi erau toți mușchii. În cele din urmă, am zâmbit într-un mod relaxat, întinzându-mi mâinile spre cana de ceai fierbinte...

- Portocală și anason? Urăsc anasonul, i-am spus, făcând o grimasă.

- Henri Martin, nu vreau să aud comentarii! Îl bei! Pe tot! mi-a poruncit pe un ton imperativ, iar apoi a izbucnit în hohote de râs.

- Deși nu-mi place anasonul, îmi place foarte mult să te văd râzând, i-am răspuns, privind-o cu același sentiment pe care l-am avut cu mult timp în urmă, la scurt timp după ce am cunoscut-o.

Pe atunci, cu toată hotărârea și aprinderea pe care o avea în a deveni numărul unu în avocatură, nu mi-aș fi putut imagina niciodată că în interiorul ei se ascunde o ființă atât de blândă, fără să fie fragilă deloc.

- Acum să-mi spui ce ai? mi-a întrerupt din nou șirul gândurilor. De fapt știu, dar am decis deja că ceea ce urmează să facem este cel mai bun lucru pentru noi, pentru familia noastră!

- Și pentru Lily?!

Simțeam că am deschis din nou o cutie, una aflată în interiorul Cutiei Pandorei și chiar nu aveam puterea și nici starea necesară pentru încă o discuție în contradictoriu. Din păcate, în ultimele luni aceasta fusese singura modalitate de a comunica unul cu celălalt.

- Henri, ți-am spus de un milion de ori că ideea ta este cea mai bună pentru ea!

- Lisa, cum poți fi atât de sigură?!

- Sunt! Am încredere în tine, Henri! Deși la început mi s-a părut o nebunie curată, după nașterea ei, amândoi am știut că vom avea de parcurs un drum greu. Un drum pe care, pentru siguranța lui Lily, mereu va trebui să ne uităm peste umăr și să luăm noi hotărâri de fiecare dată când va fi cazul; și asta am și făcut în toți anii ăștia! Da, este fiica noastră, dar știi bine că ea...

- Nu vreau! Lisa, mă tem, sincer! Dacă ceva nu o să meargă? În fond, metoda asta a fost testată pe...

- Lily este un copil ca toți ceilalți, am stabilit asta, Henri! Nu mai vreau să aud altceva! Există vreo altă soluție?! Cum am putea să o protejăm altfel?! Spune! a ridicat vocea, iar în acel moment minunea noastră a apărut în pragul ușii.

- Mama, tata, de ce v-ați trezit? Este încă noapte, a spus pe jumătate adormită.

Lisa mi-a aruncat o privire aprigă, imediat contracarată de zâmbetul larg al fiicei noastre. Surâsul ei cald și inocent nu a făcut nimic altceva decât să-mi pună și mai mult inima în încurcătură.

Ajunsă la înălțimea unei jumătăți de om, cu două kilograme în minus pentru înălțimea și vârsta ei, cu părul blond în culoarea nisipului ud, lung și cu șuvițe decolorate

de soare, Lily mi-a făcut discret cu ochiul. Am fost aproape să izbucnesc în râs, dar mi-am ascuns imediat fața de ochii oțeliți ai mamei sale.

- Despre ce discutați? Vă certați sau...

- Nu! Nu ne certam, a intervenit imediat Lisa, strângând-o în brațe cu putere.

- Mama, mai ușor, nu mai pot să respir!

Răsetele ei cristaline au străbătut cele nouă ceruri și s-au întors în grabă, doar pentru a-mi încălzi inima.

Lily era un copil special. Dar cât de specială era și în ce consta asta, totul despre ea trebuia să rămână sub pecetele secretului. Pentru siguranța ei, Lily - un real mister pentru lumea științifică - trebuia să dispară.

După ce a scăpat din brațele mamei sale, s-a cuibărit într-ale mele, lăsându-și ușor capul pe pieptul meu.

- Îți este frig? am întrebat-o, acoperindu-i picioarele golașe.

- Sunt în brațele tale, tati, cel mai călduros loc de pe întreaga planetă. Cum crezi că mi-ar putea fi frig? mi-a replicat în timp ce căsca.

I-am acoperit gura, făcând o grimasă. Citea de la vârsta de un an și scria de la un an și șase luni, dar la șapte ani încă uita să își pună mâna la gură atunci când căsca. Minte ei era de-a dreptul sclipitoare, dar totuși... era doar un copil.

- Lily, mai bine urci în cameră să dormi, i-a sugerat Lisa.

- Nu vreau. Mai pot rămâne puțin cu voi? Poate că așa nu vă mai certați. Știu că vă apasă ceva și știți că dacă vreau...

- Nu, Lily! Gata cu joaca! Ne-am jucat destul și ți-am spus și eu și tata, mai ales, că este periculos ca alții să afle de jocurile noastre!

- Bine, atunci, vă rog, nu vă mai certați, a spus, luându-și o față de pisică blândă.

- Bine, nu ne vom mai certa, stai liniștită! Totul va fi bine, îți promit, am intervenit eu, mângâindu-i părul fin ce mirosea a migdale coapte. Discutam despre...

- Gata! Știu! Nu-mi spune! Știu și fără să ne jucăm!

Privirile mele s-au mărit brusc, pe când ale Lisei au devenit o linie fină. Amândoi cred că ne gândeam la același lucru.

- Atunci, dacă știi, spune, iubito, i-a cerut maică-sa cu jumătate de gură, susținându-mi privirile permanent.

- Dacă ghicesc, mâine am voie două înghețate?

Zâmbindu-i, amândoi am dat din cap în semn afirmativ.

- Eu cred că voi... aveți mai multe emoții decât am eu pentru concursul de mâine, a mitraliat cuvintele, iar noi am răsuflat ușurați. Stați liniștiți! Nu am nevoie să câștig locul întâi pentru că sunt sigură că robotul meu va ajunge acolo, sus, a spus plină de entuziasm, arătând cu degetul spre infinitele ei posibilități, pitite sub poalele cerului.

Lily Rose

Numele meu este Lily Rose Germai. Experiment 11.08 Foc sunt tot eu, aceeași Lily Rose, prinsă în capcana propriilor amintiri ca și experiment al hipofizienilor.

În urmă cu sute de ani, Pământul a căzut pradă forțelor extraterestre. Asteroidul gigant „2011-zy 23”, așa cum îl numeau oamenii de știință, nu a provocat dezastre naturale, ci schimbarea lumilor. Chipurile cioplite și credințele menite să ne apere de rele s-au dovedit a fi neputincioase în fața unei viziuni cu mult mai grandioase decât oricine și-ar fi putut imagina: planul orchestrat de către Omni-9.

Încă mai simt tortura sufletească provocată de propriile amintiri, prinse în plase de imagini, ca într-o captură a timpului ce m-a alergat fără milă, împingându-mi conștiința spre pierzanie. Dar chiar și în mijlocul suferinței, sufletul meu se încăpățâna să își continue drumul.

Am revăzut totul. Am regăsit întreg filmul trecutului meu și o singură amintire avea să îmi schimbe destinul, să-mi permită să întrevăd un altul, să arunce o altă lumină asupra vieții mele și să-mi dea forța necesară pentru a merge mai departe.

Viața este o țesătura complexă de evenimente. Este un dans al realității și uneori al misterelor, este un amestec de lumini și umbre în spatele cărora se ascund lucruri

văzute, dar și nevăzute. Există momente pe care le consideri extraordinare, dar care, în realitate, se pot dovedi doar fragmente mărunte din existența noastră. Gesturile mărețe adesea se estompează în fața timpului și în perspectivă pot părea neînsemnate. Iar oamenii, ei sunt adesea un mister nesfârșit, cu straturi adânci ale personalității lor care așteaptă să fie dezvăluite: îi crezi într-un fel și se dovedesc a fi cu totul altfel.

Această poveste poate părea desprinsă dintr-un roman științifico-fantastic, dar, cu toate acestea, este realitatea mea, una pe care o port cu mine și care străbate limitele realității cunoscute. Amintește-ți un lucru esențial: realitatea este schimbătoare, iar adevărul, de cele mai multe ori, poate lua forme neașteptate. În cele din urmă... nimic nu este cu adevărat real, dar totul are potențialul de a deveni realitate într-o zi!

Motto: Impulsul evoluției cere o involuție inițială.

☞ Știi că te vei enerva și că vei considera acest mesaj o pierdere de timp, dar vreau să îți spun tot ceea ce simt. Știi că dacă nu o voi face acum, nu voi mai avea curajul altă dată.

Ai apărut în viața mea ca un fulger a cărui lumină puternică m-a orbit. În afară de tine, nu mai puteam vedea pe nimeni. Nu știi ce gândești tu, dar eu simt cum dorul de tine a prins gheare și fără milă îmi sfâșie pieptul. Încerc să te omor în imaginația mea, dar nu fac decât să te doresc și să

te iubesc mai tare. Nu vreau să ajung precum...n...

„Schimbări climatice și dezastre naturale, precum și distorsionări grave ale semnalelor provenite de la sateliți, par să fie provocări pe care trebuie să le gestionăm în viitorul apropiat. Și asta pentru că Pământul ar putea fi supus unui risc maxim. Recent, un expert NASA a făcut o declarație ce a stârnit numeroase reacții în mediul on-line și în comunitatea academică. Se pare că planeta noastră va fi supusă curând unui eveniment neobișnuit. Un asteroid gigant urmează să treacă foarte aproape de Terra sâmbătă, la o distanță ce a atras atenția comunității științifice. În cazul unui impact cu Pământul, asteroidul 2011-zy23 ar putea provoca distrugerea unor țări întregi, schimbări climatice și numeroase cutremure. John Dante, un savant din Marea Britanie, susține că Pământul se confruntă mereu cu astfel de riscuri. Cu toate acestea, probabilitatea ca omenirea să asiste la un asemenea dezastru este considerată relativ mică în acest moment, susține omul de știință.”

NOUĂ-UNU

- Spre cel de-al nouălea ciclu de viață -

Am deschis ochii ai domnului unui robot, imediat ce mi-am auzit numele.

- Experiment 11.08 Foc! a reverberat în contact cu pereții acea voce metalică inconfundabilă pe care o auzeam doar o dată la fiecare o sută de ani.

Dormisem.

Visasem.

Simțisem briza oceanului ce aducea cu ea stropi fini de apă sărată și miros de alge.

Adorasem senzația de libertate oferită de pustiul insulei și de adâncimea apei.

Auzisem țipătul prelung al albatroșilor călători ce brăzdau cerul cu aripile lor de peste trei metri și care, de sus, mă priveau cu indiferență.

Acum, trezindu-mă la realitate, am știut că se apropia momentul următorului experiment. Urma să se întâmple din nou.

Reușisem să ajung la finele unui alt ciclu de viață de o sută de ani, la cel cu numărul opt. În următoarele ore urma să mor pentru a renaște. Odată spuneam că toți suntem datori cu o moarte, dar lor, hipofizienilor, le datoram nouă. Singura certitudine a vieții devenise doar o sintagmă depășită. Moartea, renașterea nu mai reprezentau nicio noutate pentru mine sau pentru alți renăscuți. Trecusem

de opt ori prin toate etapele, urmând procesul evoluției naturale – 41 de săptămâni în interiorul placentei sintetice, pentru a reveni la viață, pentru a mă reîntoarce.

Acum intram în ciclul vital nouă și ultimul. Din momentul renașterii, mai aveam exact o sută de ani la dispoziție pentru a-mi îndeplini menirea, pentru a duce la bun sfârșit planul hipofizienilor, gardienii planetei Hipofizis, creaturi supuse direct lui Omni-9.

Nimeni nu crezuse. Nimeni nu ar fi putut să prevadă un astfel de viitor pentru omenire și totuși, s-a întâmplat. Pământul a redevenit un laborator, după cum a fost gândit încă de la Începuturi, iar oamenii au devenit simple experimente, unde numele noastre erau reprezentate printr-o combinație de cifre și litere. Aceste numere reprezentau ziua de naștere și luna, urmate de elementul care ne governa. Cândva eram strigată altfel, dar nu îmi aminteam cum.

- Experiment 11.08 Foc! am fost din nou strigată.

Am simțit cum mi se ridică ușor colțurile gurii. Odată îl numeam zâmbet și era însoțit de un sentiment specific, acum însă era doar o expresie a feței formată prin contractura unui număr de șaptesprezece mușchi faciali, care îmi susținea calmul și detașarea. Ca de obicei, după mai bine de douăsprezece ore de somn, timp în care trupul mi-a fost într-o stare de langoare, aveam nevoie de câteva clipe în care să pot să-mi dezmoțesc membrele. În plus, nu aveam niciun motiv să mă grăbesc spre un nou proces de cunoaștere. Față de alți renăscuți, eu acumulasem cu lejeritate bagajul impresionant de cunoștințe spre care eram împinși de către hipofizieni, pentru a ne folosi creierul în proporție de 100% la finele ciclului celor nouă vieți. De abia în acel moment,

atingând perfecțiunea, puteam să servim planului acestora.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre camera destinată igienei corporale, mișcându-mi picioarele cu greu, ca și când aș fi înotat în amonte, simțind o presiune puternică la nivelul gambelor. Asta se datora în mare parte orelor zilnice de antrenament, din ce în ce mai dificil. Fără să mai stau pe gânduri, am dat comanda vocală apei pentru a începe să curgă. Simțeam cum picăturile de o culoare alb-lăptoasă se grăbeau să-mi ude fiecare centimetru de piele. Stropii călduți mi-au provocat o senzație plăcută, urmată imediat de un fior ce mi-a cutremurat întreg trupul. Am părăsit dușul, o cameră dotată cu epurator, un sistem sofisticat de purificare a apei, pășind asemeni unei *gazelle*, pentru ca imediat, ajunsă în dreptul chiuvetei, cu degetul ușor tremurând, să scriu cuvântul pe oglinda aburită.

- De ce?! m-am întrebat cu voce tare, încercând să-mi dau gândurilor o calmitate, firească de altfel renăscuților.

Cu ochii în oglindă, am simțit un fior de panică răsucindu-se în stomac. Era prima dată în opt sute de ani când mă simțeam atât de nesigură. Încercam să-mi păstrez calmul, dar cuvântul pe care tocmai îl scrisesem pe oglinda aburită îmi provoca o neliniște inexplicabilă. În mintea mea, sinapsele se activau frenetic, încercând să facă conexiuni, dar fără a găsi vreo explicație logică pentru această reacție. Trebuia să acționez rapid pentru a elimina cuvântul din memoria mea, înainte ca procedura de citire a gândurilor să-l descopere. Dacă ar fi fost detectat, aș fi fost supusă unui interogatoriu neplăcut sau chiar considerată un experiment nereușit - un *Excedent*.

Nu îmi puteam permite o asemenea neglijență, motiv

pentru care am șters în grabă însemnele de pe oglindă ca și când nu ar fi existat vreodată. Am zâmbit din nou, ușor, veșnic. Am ridicat ochii pentru câteva clipe și mi-am zărit chipul. Arătam ca o fantomă prinsă într-un cub de gheață, al cărei surâs rămânea pentru totdeauna o enigmă.

La scurt timp, mi-am îmbrăcat costumul alb imaculat, mi-am prins părul într-o coadă de cal, apoi am ieșit din camera mea, îndreptându-mă spre *Camera Renașterii*. Acesta era locul în care muream pentru ca la o distanță de câteva luni să renaștem.

Am realizat că suntem singuri în acest proces. Nimeni nu ne însoțește în această călătorie, în afara monitoarelor de control și a dispozitivelor pentru sunet. Totul era opera tehnologiei extraterestre, iar în momentul renașterii, fiecare renăscut se afla într-o lume proprie, separată de ceilalți. Singuri venim pe lume și singuri plecăm. Așa a fost dintotdeauna, iar astăzi nu avea să fie diferit.

- Experiment 11.08 Foc, în scurt timp începem procedura. Ești pregătită? s-a auzit din nou acea vocea metalică.

- Sunt! am răspuns, sigură pe mine.

Nu exista niciun motiv de îngrijorare. Nu exista durere în timpul procedurii, ci doar o senzație de alunecare pentru două secunde, după care te afundai într-un somn odihnitor.

În această lume nouă, adusă de hipofizieni, între moarte și viață exista doar procedura de scanare a memoriei. Acest proces presupunea verificarea tuturor informațiilor dobândite în timp, dar și a activităților desfășurate în misiunile de identificare a taberelor de rebeli. Aceștia erau cei care reușiseră să se sustragă procesului de Convertire și

deveniseră o amenințare pentru planurile hipofizienilor.

- Experiment 11.08 Foc, apreciezi că este nevoie de o verificare amănunțită a memoriilor?

- Nu! am răspuns hotărâtă.

- Experiment 11.08 Foc, începem!

Am inspirat profund, am expirat lent, apoi am închis ochii.

Viața se sfârșea și începea în *Camera Renașterii*. Prin intermediul unui dispozitiv denumit Comunicator, hipofizienii, aflați în spatele unor pereți cu sclipiri diamantine, se conectau cu Omni-9. Tot ei erau cei care adăugau stelele pe harta vieții noastre. La final, toate informațiile, toate cunoștințele dobândite pe parcursul vieții erau introduse și stocate în Centralizator, pentru ca la vârsta de șaisprezece ani să ne fie transferate. Totul era calculat cu o precizie maximă. În această lumea nouă, nu exista loc pentru greșală.

- Experiment 11.08 Foc, în cinci secunde inițiem procedura transferului de date și a prelevării de ADN.

Cu calm, am mai deschis ochii o dată, pentru a-i închide pentru încă o viață.

Capsula Eternității era locul în care liniștiți ne îmbrățișam sfârșitul: fără amintiri gălăgioase, un fum luminos, zvelt se ridica la cer, într-o blândă mângâiere a ancestralului - așa arăta ultima suflare.

Urma să mă regăsesc din nou peste nouă luni.

NOUĂ-DOI **- Motive -**

Toată lumea vorbea, dar nimeni nu recunoștea în mod direct că ne schimbam pe zi ce trece. Într-o lume tulbure și zbuciumată, cuvintele noastre nu mai aveau puterea să exprime adevărul și nici să producă emoție pozitivă. Schimbam limbajul adevărului cu liniștea ipocriziei. Era vizibil că deveniserăm răi, că ne pierduserăm cuvântul, demnitatea, empatia, dar și speranța că la un moment dat ne vom reveni. Nu ne mai recunoșteam în oglinda moralității, iar realizările noastre importante se risipeau în vânt ca un ecou al vremurilor demult apuse. Cu toții doream să credem că timpurile și circumstanțele ne transformaseră în acești oameni răi, lipsiți de înțelegere emoțională, dar adevărul era cu mult mai adânc înrădăcinat în inimile noastre. Eram incapabili să recunoștem că vina era a noastră; că noi, alegând tăcerea, am permis politicienilor și guvernanților, celor care se ascundeau în spatele cortinei politicii și a manipulării, să se joace cu soarta noastră și implicit cu sufletele și mințile noastre.

Politicile guvernelor au făcut ca milioane de oameni să aleagă strămutarea doar pentru a trăi mai bine. Nu se întâmpla asta. Ei nu făceau altceva decât să se mintă singuri, devenind sclavii unor venituri mai mari, în schimbul cărora transmiteau mesaje false celor rămași pe loc. În realitate, toți acești oameni care au ales să-și părăsească țările natale

deveneau doar pioni în mâinile celor care conduceau lumea.

Planeta se împărțise între Pământurile Făgăduințelor și Pământurile Deșertăciunilor. Separarea însă nu a fost făcută de unii sau de alții, ci de cei aleși, cei ce au decis să ia în mâini hățurile Planetei și să se joace cu oamenii după bunul lor plac. Și cetățenii, indiferent de naționalitate, au ales – au ales să le facă jocul, refuzând să creadă, să înțeleagă, să citească, să-și filtreze informația, dar mai ales să gândească cu propriile minți pentru că era mai comod „să fim conduși” decât să fim responsabili pentru propriile noastre acțiuni. Ignoram adevărul pentru că ne era mai ușor să ne complacem în ignoranță.

Acest refuz de a înțelege și de a acționa ca o societate unită a condus omenirea pe drumul haosului. Viața în sine devenise haotică, chiar și în cel mai ascuns colț de lume. În mijlocul acestei confuzii, lipsa hranei și bolile făceau ravagii în țările sărace, iar noi priveam nepăsători, crezând că foametea nu ar mai fi putut săucidă în secolul XXI.

Procesul de topire al ghețarilor, din cauza încălzirii globale, înghițea zilnic bucăți de pământ de-a lungul coastelor și țărmurilor lumii. Nimeni însă nu era interesat că insule întregi de pe hartă erau înghițite de ape, ca și când nu ar fi existat vreodată. Ne plângeam doar că nu mai avem plaje exotice sau locuri extravagante în care să ne petrecem vacanțele, fără însă să ne dăm seama că acesta era doar vârful aisbergului.

Evoluția tehnologică atingea cote impresionante, în timp ce, paradoxal, capacitatea de atenție și concentrarea noastră scădeau de la o zi la alta. Într-o lume în care pe rețelele de socializare ni se sugera să ne schimbăm pozele de

profil și Siri, Google, Alexa, Amazon Ecco sau alte forme de inteligență artificială făceau lecțiile cu copiii noștri, am uitat să ne gândim la adevăratul sens al vieții, al vieții noastre.

„*Ne îndreptăm spre o nouă eră*”, se spunea într-o exprimare universală, superficială, fără să conștientizăm că de fapt ne îndepărtam tot mai mult de adevăratul motiv pentru care omul a fost creat.

Copiii se nășteau cu capacități uimitoare, dar această evoluție era doar de fațadă, creată exclusiv de modificările genetice care li se aplicau. Supuse inhibitorilor genetici, alimentele noastre de bază contribuiau în realitate la subminarea inteligenței lor native pentru că așa se dorea să fie omul modern – un câștig pe termen scurt, pentru că eram prea mulți, resursele prea puține și timpul se comprimase.

La un moment dat, Pământul a început să plângă, dar cine avea timp să-i audă suspinul sau să-i vadă lacrimile?

Pământul continua să sufere în tăcere, în timp ce întreaga omenire, aflată într-o colcăială paradoxală, bâzâia ca o muscă într-un pahar, amețită, lipsită de coerență și strategie. Animați de răutate și orgolii absurde, pentru a-și înfăptui dorințele mărunte, oamenii continuau să batjocorească, să calce totul în picioare, să urască cu putere și să uite să mai ierte. Cel mai grav a fost însă când au uitat să iubească. Plin de vanitate și îndepărtat de planul pe care Universul îl avea pentru el, omul, prin extraordinarul său, copleșit de dorința de stăpânire, de conducere și de avuție prin manipulare individuală sau în masă, ca nicio altă specie din întreg Universul, refuzând să vadă și să recunoască consecințele faptelor sale, a apăsă butonul de panică. Omul nu a încercat doar să stăpânească și să controleze legile

naturii, ci răutatea lui, rezultată din actele sale, a reușit să perturbe până și legile nescrise ale câmpurilor energetice.

Răutatea, da, chiar atât de simplu spus, existență permanent în gândurile și faptele oamenilor, această ultimă treaptă de epuizare psihică și fizică, o adevărată termită a energiei, a devenit o problemă importantă la un moment dat pe Hipofizis, o planetă necunoscută, neidentificată de către oamenii de știință ai secolului XXI, decât prea târziu.

Cei mai mulți oameni au crezut că se poate trăi așa și că energiile lor negative nu vor avea consecințe. Ei încă trăiau cu impresia că stăpâneau Universul și nicidecum invers.

În realitate, transformați prin propriile alegeri, își pierduseră echilibrul și odată cu asta batjocoriseră până și sensul vieții. Răi și egoiști, reușiseră să-și saboteze și să-și închidă propriile uși, dar mai ales pe cele ale inimii. Astfel, sentimentele lor nu mai puteau fabrica energie pozitivă, motiv pentru care schimbul de energie în Univers se deteriora rapid, iar acesta era în pragul colapsului. Altfel spus, era ca și când sângele nostru nu s-ar mai fi putut oxigena în drumul lui spre inimă.

Presiunea, pericolul pe care omenirea prin actele sale le-a creat în Univers, a întărit planul hipofizienilor de readucere a Pământului la stadiul său inițial, de laborator. Aceasta avea să fie unica șansă de supraviețuire a Universului.

Imaginați-vă un iaz, văzut printr-o lentilă de înaltă definiție a unui microscop de ultimă generație, sau o picătură de ploaie, sau un grăunte de pământ. Știți câte organisme sau micro-organisme sălășluiesc într-o singură picătură de apă, strop de ploaie sau într-un cristalit? Ei bine, la fel de multe civilizații există și în Univers, iar omenirea, cel dintâi

„motor” producător de energie, nu mai furniza acestuia nici măcar 2% din necesarul pentru supraviețuire.

Din cauza haosului existent pe Terra, sute de planete, mai mari sau mai mici, dispăruseră, iar odată cu ele civilizații întregi; specii necunoscute omenirii s-au pierdut ca și când nu ar fi existat niciodată.

Oamenii dintotdeauna au știut să dea o altă formă problemelor, să ascundă adevărul în spatele altor adevăruri, însă hipofizienii, acei bătrâni înțelepți ai Universului, aveau o altă viziune. Și cine i-ar putea judeca? Ei au fost cei care au dovedit că luptau pentru un scop cu adevărat important, pe când oamenii, până în ultima clipă, au continuat să ignore adevărul și să-și urmărească propriile interese.

Într-un final însă, s-a pus întrebarea:

De partea cui va înclina balanța?

NOUĂ-TREI **- Începuturi -**

Eram în mileniul trei.

În urmă cu sute de ani, Pământul fusese cucerit de hipofizieni. Apărători ai Universului, specie ce aparținea planetei Hipofizis, extraterestrii au avut totul calculat, planificându-și asediul până la ultimul detaliu.

Un asteroid gigant, așa cum îl încadraseră oamenii de știință, urma să lovească Pământul, avertizau cei din media, în ciuda părerilor profund divizate și a dezinteresului total manifestat de către populația globului. Întreg mediul on-line începuse să fiarbă. timp în care savanții dădeau asigurări că

probabilitatea unui asemenea dezastru ar fi fost aproape imposibilă.

Cercetătorii NASA însă tăceau.

Orice tip de opinii contradictorii au încetat atunci când s-a aflat că asteroidul „2011-zy23” în realitate era o navă spațială, însă mijloacele tehnice de atunci nu ne permiteau decât identificarea planetoidelor.

Nimeni, niciodată, nu și-ar fi putut imagina un astfel de scenariu pentru sfârșitul și trecerea într-o nouă eră a omenirii și totuși s-a întâmplat: rapid și fără violențe majore. Au existat doar momente de panică și frică, sentimente pe care oamenii își pierduseră deprinderea de a le stăpâni.

Omni-9 își trimisese trupele pe Terra. Despre el se spunea că a făcut Lumea și Pământul, că a dat naștere luminii și întinericului și a tot ce însemna formă de viață pe întreaga planetă. Pentru om, tot Omni-9 gândise un plan perfect - autodepășirea. Prin acest proces continuu, în vederea depășirii propriei condiții, speciei umane îi creștea nivelul energetic pozitiv, energie care se dispersa în Univers. Dar oamenii niciodată nu au acceptat ideea că viața lor ar putea fi guvernată de o forță cu mult mai puternică decât a lor, sfidând permanent planurile cosmice. În momentul în care acea energie pozitivă nu s-a mai produs, s-a decis intervenția directă, nicidecum rescrierea Bibliei.

Planul hipofizienilor, simplu și profund pentru ei, era însă de neconceput pentru omenire, în orice scenariu. Întreaga planetă trebuia readusă la stadiul inițial, cel de laborator al Universului, în care oamenii erau determinați, prin însăși existența lor mărunță, să contribuie la menținerea echilibrului cosmic. Altfel spus, omenirea trebuia să renască,

precum o pasăre Phoenix din propria cenușă și să își îndeplinească scopul pentru care a fost creată.

Adevăratul nume al lui Omni-9 era necunoscut, la fel ca și identitatea lui. Nimeni nu-l văzuse vreodată, nici omul convertit, nici cel rebel, iar unele voci susțineau că Omni-9 este conducătorul planetei Hipofizis, aflată la o distanță de miliarde de ani-lumină față de Pământ.

La scurt timp după cucerirea Terrei, totul se schimbasese: timpul își redobândise însemnătatea și valoarea, iar odată cu toate acestea și viața în sine se remodelase. Dacă înainte tragediile identifica un om înaintea altuia, acum nici măcar printre Rebeli nu mai existau rămășițele unor astfel de practici bolnave ale lumilor vechi.

Atmosfera devenise curată, apele mărilor și oceanelor erau de un albastru intens, râurile și pârâiele își trasau drumul după bunul plac, la fel cum și oamenii o făceau cu sute de ani în urmă, într-o libertate despre care credeau că li se cuvine în totalitate. Pentru creierul uman era aproape de necrezut de ce era în stare natura, beneficiind de timp și spațiu, de forța ei de regenerare și conservare, fără a mai fi schilodită de actele criminale în masă, înfăptuite cândva de oameni. Cele mai multe dintre preocupările din trecut, consumatoare de energie, dispăruseră aproape în totalitate, parcă măturate de aripile timpului.

Un lucru era cert. Odată cu venirea Hipofizienilor se lăsase liniștea: se auzeau cântecele păsărilor și bătăile de aripi ale fluturilor, iar realitatea își găsisese din nou echilibrul în urma depășirii granițelor cunoașterii – calea pentru ca omenirea să poată furniza din nou energie pozitivă.